

tingelser ere pligtige til at give personligt Møde i det første Møde for Voldgiftsmændene; tværtimod, jeg finder, at det er rigtigt og heldigt, og det vil sikkert ogsaa i høj Grad bidrage til, at Forlig i endnu flere Tilfælde vil opnaas, og det er netop det, jeg mener er det rigtige. Jeg har heller ikke noget imod, at der gøres noget for, at Omkostningerne kunne blive noget mindre. Den Ændring, der er foreslaaet til § 6, finder jeg ogsaa paa sin Plads, thi naar en Formand ved Kendelse forlænger Fristen, er det ganske naturligt, at han ogsaa skal begrunde, hvorfor en saadan Forlængelse overhovedet skal finde Sted.

Den vigtigste af de Forandringer, der ere foreslaaede, er den, der findes i §§ 7—8, og som gaar ud paa, at der skal indføres en Appellinstans. Denne Bestemmelse er jeg noget betænkelig ved, men jeg vil ikke modsætte mig den. Hidtil have Voldgiftsretternes Kendelser jo ikke kunnet appelleres, de have været endelige. Og jeg mener egentlig, at det var meget fornuftigt, thi faar man altfor nem Adgang til Appel, vil det let føre til, at man kommer ind paa det gamle System med at trække Sagen i Langdrag. Nu vil jeg viligt indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor en Sag bør kunne tages op paa ny, men jeg mener, at det bør kun finde Sted under ganske særlige Omstændigheder. Jeg er altsaa noget betænkelig ved at indføre en saadan Appellinstans, men kan det ikke undgaas, vil jeg, som sagt, heller ikke modsætte mig det. Jeg tror dog ikke, man skal gøre Adgang til Appel lettere, end det er foreslaaet; jeg er snarere tilbøjelig til at tro, at vi skulde gøre den mere vanskelig. Jeg vil derfor udkaste den Tanke, om det ikke vilde være rigtigt, at man i Stedet for at skulle indhente Overøvrighedens Tilladelse skulde indhente Justitsministeriets Tilladelse.

Jeg har dernæst nogle Bemærkninger at gøre til de Udtalelser, vi fornylig hørte fra det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen); de øvrige Medlemmer, der have talt, have jo i alt væsentligt sluttet sig til Lovforslagets Tanke. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds anførte først, at han godt kunde forstaa, at Landboforeningerne ønskede at bevare Loven, fordi Landboforeningernes Mænd jere Sælgerne, men de andre, Folk i Byerne, ere Køberne; og naar der bliver noget i Vejen, er det Landboerne selv, der skulde afgøre deres egne Sager — det var omtrent det ærede Medlems Mening. Det ærede Medlem kom-

mer til denne Anskuelse, fordi Sagen ifølge Loven skal afgøres i den Retskreds, hvor Sælgeren bor; det ærede Medlem vil derimod have, at Sagen skal afgøres i den Retskreds, hvor Køberen bor. Jeg tror, at det ærede Medlem her befinder sig i en meget stor Vildfarelse. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem som Sagfører maa vide, hvorledes den tidligere Retspraksis var, før vi fik Loven om Voldgift i disse Sager. Den tidligere Retspraksis var saadan, at naar en Køber havde købt et Dyr, f. Eks. en Hest, og det, efter at den var kommen i Køberens Besiddelse, viste sig, at den fejlede noget, saa var det Køberen, der skulde føre Bevis for, at Hesten havde haft denne Fejl, medens den var i Sælgerens Besiddelse. Naar Sælgeren har solgt en Hest og leveret den frisk, sund og fri for skjulte Fejl, og den var fri for skjulte Fejl i det Øjeblik, han overleverede Grimen til Køberen, saa er Sælgeren ansvarsfri, og tager Hesten saa noget ved paa Vejen over til København, eller hvor det er, kommer det ikke Sælgeren ved. Forholdet er nemlig dette — det maa det ærede Medlem vide —, at naar vi Landmænd paa et Marked sælge en i enhver Henseende god Hest, fri for skjulte Fejl, og den saa bliver trukken om fra det ene Marked til det andet og maaske staar opstaldet i en Kro, saa er den udsat for at faa mange af disse skjulte Fejl som Krybbebid og Slaaen i Stolpen og andre Uvaner, og derfor har det altid været gammel Retspraksis, at det paahviler Køberen at føre Bevis for, at vedkommende Dyr havde denne Fejl, medens den var i Sælgerens Besiddelse, og det er derfor absolut nødvendigt, at Sagen afgøres i Sælgerens Retskreds.

Det ærede Medlem siger, at det er nødvendigt, at Sagen afgøres i Køberens Retskreds, fordi vedkommende Voldgiftsmænd skulde se Dyret. Nej, det har ikke Spor af Betydning, om de se Dyret eller ej. Naar en Landmand i Jylland sælger en Hest her til København og faar det Bud, at Hesten er Krybbebid og det er ledsaget af en Dyr lægeattest eller en anden lige saa god Erklæring om, at Hesten er Krybbebid, saa er der ingen Tvivl om, at den er det, det tro vi alle, men det, det gælder om, er at faa bevist, at den var Krybbebid, før Sælgeren leverede Hesten, det er Kærnepunktet i Sagen, og det kan ikke bevises her i København, det skal bevises paa Aastedet, og derfor skal Sagen afgøres i Sælgerens Retskreds. Det er ganske nødvendigt, det